



J. Plečnik: Vrtna arhitektura

Za gospodom s košatimi brki zaloputnem vrata, da zažvenkečejo šipe na oknu. In zavrtim ključ v ključavnici. Ves se stresem. Sršeni! Prav si imel, predstojnik, ko si me svaril pred njimi.

Trkanje na vrata mi požene vso kri v glavo. Ne odprem, pa da si ti sam, predstojnik. Moji živci niso iz železa. Pa da so iz železa, drgetali bi...

Vladni koncipist, ne odprem ti. Res je: Boljši si ko drugi, odkrit si mi bil vselej in povsod, potegnil si se zame v družbi, pripovedoval si mi, kaj govore in kako mislijo o meni. Ne odprem in ne odprem! Radovednost in zgovernost teh ljudi je nalezljiva. Nalezel si se njihovih navad. In so te poslali, ker vedo, da sva si dobra in mislijo, da ti odprem.

Iz sočutja si prišel in ker moraš govoriti važno besedo z menoj? Kajpa, kakopa! Vsi sočuvstevujejo z menoj! In vsi so govorili

važne besede z menoj, vsi, vsi: Maričin oče, pobratim z zlatimi naočniki, pobratim z bradavico na nosu, pobratim s ščipalnikom, gospod s košatimi brki. Ne odprem! Tudi drugi so mi hoteli dobro. O, dobro! Vsak po svoje, vsi so mi hoteli pomagati! Če nisva več prijatelja? Koncipist, naučili ste me previdnosti! Ne odprem!

Razbiješ vrata? Prisloniš lestvo k oknu in prilezeš v sobo? Kaj hočeš? Ne bodi siten! Pusti me pri miru, prosim te. Toliko so mi natrobili usmiljeni obiskovavci, da ga ni udarca, ki bi me mogel iznenaditi. Povej kratko!

Da moram takoj nekaj ukreniti? Da mi to poveš, bi razbil vrata in priplezal po lestvi do okna? Kaj pa naj okrenem? In kako? Osem in štirideset ur sem do obupa trpinčil možgane, pa mi ni padla odrešilna misel v glavo! Izreci jo, če jo poznaš!